

Frica de Domnul și puterea ascultării

O sămânță primită cu bucurie poate începe să încolțească, dar îngrijorările și alte lucruri o pot acoperi și o pot face neroditoare. În această imagine, frica de Domnul are un rol esențial: ea este prezentată ca început al înțelepciunii, ca izvor de viață și ca sprijin puternic pentru omul care o are.

Frica de Domnul nu este confundată cu simpla teamă de un pericol. Ea înseamnă să iei în serios cuvântul lui Dumnezeu, să înveți cum să trăiești în prezența Lui și să păstrezi ceea ce ai primit. Sursa o deosebește clar de o frică formată din datini omenești. Un om poate să-L cinstească pe Dumnezeu cu gura și cu buzele, în timp ce inima lui rămâne departe. Poate crede că este într-o relație bună cu Dumnezeu, deși trăiește doar după o obișnuință religioasă.

Frica de Domnul este legată de smerenie, lepădare de sine, umilință și supunere. Ea este numită școala înțelepciunii, iar începutul ei este legat de cunoașterea lui Isus. Domnul Isus este prezentat ca modelul celui pentru care frica de Domnul este o plăcere. Cine spune că rămâne în El este chemat să trăiască asemenea Lui.

Un exemplu limpede este Saul, aflat într-o situație de mare strâmțorare. Filistenii aveau o armată numeroasă, iar oamenii lui Israel se ascundeau în peșteri, în tufișuri, în stânci și în gropile pentru apă. Poporul tremura, iar Saul aștepta venirea lui Samuel. Când acesta întârzia și oamenii începeau să se împrăstie, Saul a adus singur arderea de tot. El a recunoscut motivul: nu se rugase lui Dumnezeu și se temuse că filistenii vor veni împotriva lui.

Greșeala lui Saul nu a fost prezentată ca un furt, o minciună sau o altă faptă gravă de acest fel. Problema lui a fost că a acționat fără să păzească porunca și fără să se roage lui Dumnezeu. A făcut chiar o lucrare religioasă, dar a făcut-o ieșind din frica de Domnul. Când această frică lipsește, omul îndrăznește să hotărască singur și ajunge să se poarte ca și cum ar fi deopotrivă cu Dumnezeu.

Mai târziu, Saul a primit porunca de a nimici tot ce aparținea amaleciților. El și poporul au păstrat însă ceea ce era mai bun, apoi Saul a spus că a păzit cuvântul Domnului. Când Samuel l-a întrebat despre animalele care se auzeau, Saul a dat vina pe popor și a spus că acestea urmau să fie aduse ca jertfă. Răspunsul primit a fost că ascultarea valorează mai mult decât jertfele. Neascultarea parțială rămâne neascultare.

La urmă, Saul a mărturisit ce se întâmplase: se temuse de popor și îi ascultase glasul. Mai întâi se temuse de filistenii, apoi de propriul popor. Frica de oameni devenise o cursă și îl făcuse să lase departe cuvântul lui Dumnezeu.

În schimb, frica de Domnul duce la viață și îi oferă omului un sprijin tare. Ea este legată de păzirea poruncii, de grijă pentru propriile cuvinte și de alegerea unei căi drepte. Omul care o caută ca pe o comoară ajunge să înțeleagă înțelepciunea și cunoașterea lui Dumnezeu. Cel smerit este învățat calea pe care trebuie să o aleagă.

În acest cadru, viața nu se oprește la lumea prezentă, iar scopul lui Dumnezeu include viața veșnică în Împărăția Lui dreaptă și curată. De aceea, frica de Domnul este prezentată ca o orientare pentru întreaga viață, nu ca o reacție de moment.

Sursa amintește și îndemnul de a nu ne teme de cei care pot ucide trupul, ci de Cel care are autoritate asupra trupului și sufletului. Totodată, ascultarea este legată de iubire: cine Îl iubește pe Domnul păzește poruncile Lui. Iar chemarea de la final este ca omul să-și ducă până la capăt mântuirea cu frică și cu tremur, rămânând atent la lucrarea lui Dumnezeu în el.